

Vinklubben i Alsace 14.9 – 20.9.2015

Denna gång gick Vinklubbens vinresa till Alsace. Här, i skydd av Vosges-bergens sluttningar, framställs några av världens bästa vita viner och vinklubbens mål var att på platsen bekanta sig med några av de bästa vinhusen.

Efter en tidig avfärd från Helsingfors/Vanda flygfält landade vi i Zürich där vår förträffliga chaufför/guide Anton väntade oss med sin buss. Väl på väg mot vårt första resmål, den lilla staden Guebwiller i södra Alsace, drabbades vi av vår första och enda motgång – Anton meddelade att på grund av det ansträngda tidsschemat skulle den utlovade kaffepausen utebli. Det skulle bli en lång dag med tomma magar.

I den förtjusande staden Guebwiller (alla små städer vi besökte i Alsace var förtjusande) var vårt besöksmål vinhuset Domaine Schlumberger. Vinhuset är ett av de största privatägda vinhusen i Alsace. Bl.a. har man sammanlagt 70 ha odlingar på fyra s.k. Grand Cru områden, där man enbart får odla de fyra "ädla" druvorna Riesling, Pinot Gris, Gewurtstraminer och Muscat. På andra än Grand Cru områden odlar man i Alsace också bl.a. Pinot Blanc och Silvaner samt Pinot Noir för rödvinsframställning.

Efter en rundvandring i vinhusets lokalteter fick vi prova fem viner. Trots att vinerna var utsökta hade vinbrödernas köpiver inte ännu kommit i gång. Vi lämnade dock inte vinhuset tomhänta då en flaska vitt vin per person ingick i besökspriset.

Efter besöket styrde vi kursen mot Ribeauvillé, den stad vi skulle övernatta i under vistelsen i Alsace. Då vi kom fram till hotellet efter att ha promenerat 400m från bussparkeringsplatsen kände sig många rätt mosiga. Men dagen var ingalunda slut. Nu följde provning i vinhuset Louis Sipp, vars försäljningslokaliteter låg längre ned längs med huvudgatan. Mme Martine Sipp genomförde en livlig presentation av vinerna som vi provade, vilka var hela 14 till antalet. Efter att ha provat sammanlagt 19 viner på tom mage var deltagarna helt handlingsförlamade. Det blev inte mycket köpt trots tappra försök på en del håll. Madame Sipp var mycket missnöjd med oss.

Så blev det då äntligen tid för en sen middag, vilken intogs i grannstaden Bergheim på den välkända lilla restaurangen Wistub du Sommelier. Den goda maten och den trevliga värdinnan fick humöret att stiga trots tröttheten. Väl återkomna till hotellet stupade de flesta direkt i säng för en välförtjänt vila.

Följande dag besökte vi två välkända vinhus, Domaine Paul Blanck i Kientzheim och Domaine Weinbach i Kaysersberg. Staden Kientzheim blev totalförstörd i slutskedet av andra världskriget då de tyska och amerikanskfranska styrkorna drabbade samman här, men den har blivit mycket pietetsfullt återuppbyggd. Paul Blanck drivs av kusinerna Frédérick och Philippe Blanck som dock inte var på plats. I stället hälsades vi välkomna av familjens gamla överhuvud med ett långt och trevligt tal på tyska. Vi provade åtta högklassiga viner och nu kom köpandet i gång. Det var åtskilliga kartonger med vinflaskor som bars till bussen.

Lunchen intogs i Riquewihr. Av alla förtjusande små städer med korsvirkeshus vi besökte är nog Riquewihr den mest förtjusande där den ligger i en sluttning direkt under vinberget. Trots att avståndet till Kientzheim är bara 8 km förblev Riquewihr oförstört under kriget. En del av sällskapet besåg staden och en del av vingårdarna från ett turisttåg medan andra föredrog att vandra om kring i staden.

På Weinbach möttes vi av en mycket välinformerad japansk vinguide, som berättade om vinhusets vinodlingar och vinproduktion. Weinbach har länge varit i familjen Fallers ägo. I dag drivs den av systrarna Faller, Catherine, ansvarig för marknadsföringen och Laurance, ansvarig för vintillverkningen. Då japanskan avslutat sin del av programmet trädde Catherine in i vinslottets källare där vi då befann oss för att leda vinprovningen. Vi provade sex viner, alla av hög kvalitet. Weinbach håller en relativt hög prisnivå, vilket gjorde att köpen trots den höga kvaliteten begränsades något. En del av Weinbachs viner finns att köpa i Alkos specialsortiment.

Dag tre besökte vi Equisheim, en liten stad söder om Colmar. Där besökte vi två vinhus, Bruno Sorg och Leon Beyer. Mellan vinhusbesöken åkte vi in till Colmar för sightseeing och lunch.

Bruno Sorg gav ett mycket sympatiskt intryck. Det är ett litet familjeföretag som satsar på hög kvalitet samtidigt som man håller en rimlig prisnivå. Mest känd är Bruno Sorg för sina fantastiska muscatviner. Deras Muscat Grand Cru Pfersigberg anses av vinkännare vara Alsaces bästa. Mme Regine Sorg presenterade 10 provviner, som väckte stor uppskattning. Till många vinbröders glädje provades också en välsmakande marc (Frankrikes grappa). Handeln i den lilla butiken var livlig och åtminstone skribenten fick med sig en låda Muscat Gran Cru Pfersigberg.

Staden Colmar är vindistriktets huvudstad. De flesta valde att bekanta sig med stadens pittoreska centrum genom att åka runt med turisttåget. Några kulturknuttar valde att i stället besöka Musée Unterlinden för att beskåda en av Europas mest kända målningar – Isenheimer Altar målad av Mathis Grünewald 1513. Efter lunch, var och en för sig, och ytterligare flanerande i den trevliga staden var det dags att återvända till vinprovningen i Equisheim.

Vinhuset Leon Beyer har en lång tradition. Vår värd Marc Beyer är den trettonde familjemedlemmen i rakt nedstigande led som leder företaget. Hans son arbetar i företaget och generation femton, en parvel på ca fem år, visade under vårt besök sin färdighet i att köra en specialgjord lite kärra med vindruvor till vinpressen. Beyer har specialiserat sig på att göra kruttorra viner som speciellt uppskattas i gastronomiska kretsar på gourmetrestauranger runt om i världen. Alko har två viner från Beyer på sin lista, en riesling och en gewurstraminer. Marc Beyer visade själv oss vinhusets anläggningar och ledde sedan vinprovningen. Vi provade åtta viner och för oss som tycker om knastertorra viner var det en högtidsstund.

På morgonen dag fyra var det dags att styra kosan norrut och påbörja den långa bussfärden hem med Bernkastel Küs i Moseldalen som första etappmål. På vägen

var det meningen att vi skulle besöka den kända sevärdheten Chateau Haut Koenigsbourg uppe på Vosges-bergens höjder. Vi kunde dock snabbt konstatera att borgen var inhöljd i moln så besöket inhiherades. Efter flera timmars bussfärd nådde vi så Bernkastel Kûs, där vi inkvarterade oss på utmärkta Hotell Drei Könige. På andra sidan Mosel kunde vi se Bernkastel i all sin prakt. Kvällens program inkluderade en provning av Mosel-viner på vinhuset Kees Kieren och en avskedsmiddag på familjerestaurangen Graacher Tor i Bernkastel.

Vinprovningen var en trevlig överraskning, vinerna var prisvärda och många av dem strålande, speciellt Hochgewächs vinerna. Bussens vinförråd fick en kraftig påfyllning.

Om vinprovningen var en trevlig överraskning var middagen på Graacher Tor en enormt positiv sådan. Sällan har man blivit så utmärkt väl betjänad med så verkligt god mat. Pappa kocken skötte maten med bravur, mamma restaurangchefen både presenterade maten på ett suveränt sätt och höll samtidigt ett ständigt vakande öga på serveringen, som sköttes med fermitet av de två ungdomarna/barnen och deras väninna. Bravo!

Många bävade för den femte dagens långa resa från Bernkastel till Travemünde. På basen av flera vittnesmål kan vi konstatera att bussresan gick mycket bättre än vi väntat. Flera stopp för kaffe och andra behov, en vinfrågesport ordnad av Trolle Lindgren och flera halv- och helfräcka historier berättade av diverse gillebröder och inte minst av chauffören Anton och av Kim gjorde att resan kändes kortare.

I Travemünde väntade oss restaurang Grüner Jäger med en välbehövlig middag. Den något kaotiska serveringen kompenseras av att gillebröderna nu äntligen fick avnjuta den akvavit de fått avstå från på grund av allt vindrickande. Nordiska snapssånger klingade snart ut över nejden. Klockan tolv körde vi ombord på M/S Finnlady efter några nödvändiga inköp i vinbutikerna i hamnen. Klockan tre dag sex avgick fartyget men då sov vi alla gott.

Det fina med gillebröderna är att de arbetat på så många olika arbetsplatser. Gillebroder Paul Ervast t.ex. har arbetat som linjechef på Finnlines, vilket möjliggjorde ett uppskattat besök på M/S Finnladys brygga. Också i övrigt gick dagen ombord bra. Det överraskande varma och vackra vädret gjorde att man t.o.m. kunde sola sig på övre däck. På eftermiddagen ordnade styrgruppen - "surprise, surprise" - en vinprovning, denna gång som omväxling med rödvin. Tre av vinerna kom från båtens vinlista, tre hade inköpts i hamnen i Travemünde. Flera av vinerna var överraskande goda. Fartygets middag avslutade dagen (d.v.s. nästan – baren var väl besökt).

På morgonen dag sju anlände vi till Nordsjö hamn. Anton körde oss tryggt i land och vidare till parkeringsplatsen vid gamla mässhallen där våra mottagare mötte. Där försökte vi finna rätt adress för långt över tusen vinflaskor. Det var rätt kaotiskt, men det är en annan historia.

Kristian Stenius

